

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců
Michaely Macurové a Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **Ing. J. P., MBA**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Trojanem
sídlem Na strži 2102/61a, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad, IČO: 68403569**
sídlem Na Popelce 2/16, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 14. 5. 2024, č. j. 100/2024-NBÚ/07-
OP,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2024, č. j. 15632/2024-NBÚ/P (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), zamítl žalovaný žalobcovu žádost o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Důvěrné z důvodu nesplnění podmínky podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „**zákon č. 412/2005 Sb.**“), tedy bezpečnostní spolehlivosti. Žalovaný u žalobce shledal naplnění skutkové podstaty bezpečnostního rizika ve smyslu § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., tedy závažné činnosti proti zájmům České republiky, a to konkrétně proti zájmu na zajištění bezpečnosti a ochrany života a zdraví fyzických osob.
2. Tento závěr učinil žalovaný na základě shromážděných podkladů utajovaného i neutajovaného charakteru. Z neutajované části materiálů (zejména protokolu o provedené domovní prohlídce u žalobce dne 31. 10. 2013 a písemností z navazujících trestních řízení) měl žalovaný za prokázané, že si žalobce opatřil a v místě svého bydliště přechovával utajované informace. Jednalo se o 5 digitálních fotografií uložených na externím datovém nosiči nalezeném při domovní prohlídce, které zachycovaly dokument označený stupněm utajení Důvěrné, přičemž šlo o součást interní periodické informace, vytvořené a distribuované v rámci Bezpečnostní a informační služby (dále též jen „**BIS**“), jíž byl žalobce v době od 15. 8. 1995 do 15. 3. 2012 příslušníkem. Tyto informace žalobce uchovával mimo zabezpečenou oblast v rozporu s § 24 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb. na místě přístupném osobám, jež nebyly oprávněny se s jejich obsahem seznamovat. Žalovaný uvedl, že bytí nebylo prokázáno, že by žalobce utajované informace poskytl nepovolané osobě, nelze odhlédnout od skutečnosti, že si jakožto bývalý dlouholetý příslušník zpravodajské služby a držitel osvědčení, jemuž je zákonem ochrana utajovaných informací výslovně uložena, musel být dobře vědom nejen protiprávnosti svého jednání a jeho rozporu se zákonem a s vnitřními předpisy BIS, ale současně též možných následků v případě zneužití takovýchto informací, jejichž znalostí na straně nepovolané osoby by byla ohrožena, resp. narušena činnost BIS při plnění jí zákonem stanovených úkolů, a rovněž pak život nebo zdraví fyzických osob.
3. Při konstatování bezpečnostního rizika vzal žalovaný rovněž v úvahu skutečnost, že v místě žalobcova bydliště bylo vyjma utajovaných informací nalezeno rovněž značné množství listinných dokumentů interního charakteru, které, stejně jako utajované informace nacházející se na datovém nosiči, souvisely s činností a plněním úkolů BIS či policie. Jednalo se o několik desítek dokumentů, z nichž některé byly datovány v roce 1996, resp. v roce 1995, žalovaný proto usoudil na jejich dlouhodobé shromažďování. Přestože se nejednalo o protiprávní jednání, považoval jej žalovaný za podstatné. Ze samotné podstaty těchto dokumentů bylo dle žalovaného zcela zjevné, že informace v nich obsažené nejsou určeny veřejnosti, a jejich přechovávání mimo objekt výkonu zaměstnání shledal žalovaný přinejmenším nežádoucím.
4. Žalovaný dále konstatoval, že bezpečnostní riziko potvrzují a doplňují rovněž informace obsažené v podkladech utajovaného charakteru, a to konkrétně v písemnostech založených pod položkou č. 4 utajované části bezpečnostního svazku žalobce. Bezpečnostní riziko v tomto směru však s ohledem na povahu informací klasifikovaných jako utajované nemohl v souladu s § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb. konkrétněji popsat, neboť takovým postupem by byl ohrožen zájem zpravodajské služby, potažmo zájem České republiky, na ochraně žalovanému postoupených informací. Jde o specifikum bezpečnostního řízení a bez

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dalšího nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Omezení práv žalobce je vyváženo možností soudního přezkumu. Žalovaný odkázal na dokument Vyhodnocení bezpečnostního řízení založený pod pořadovým č. 5 v utajované části bezpečnostního svazku žalobce, v němž jsou podklady pro vydání rozhodnutí vyhodnoceny v plném rozsahu.

5. Žalovaný uzavřel, že jednání žalobce, v němž bylo shledáno bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., tedy závažná činnost proti zájmům České republiky, má nepopíratelný přesah do oblasti ochrany utajovaných informací, a může tak ovlivnit jeho schopnost poskytovat utajovaným informacím požadovanou ochranu. Umožnění přístupu žalobce k utajovaným informacím je podle žalovaného s ohledem na ochranu zájmů České republiky značně rizikové, neboť žalovaný nemá, vzhledem k výše popsanému jednání, v žalobcově osobě záruku, že tento bude utajovaným informacím poskytovat náležitou ochranu a nedopustí se jejich zneužití, ať už ve vlastní či cizí prospěch.
6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ředitel žalovaného (dále též jen jako „žalovaný“) zamítl a rozhodnutí potvrdil (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
7. Rozhodnutí ředitele žalovaného nyní žalobce napadá žalobou.

II. Žaloba

8. Žalobce v první řadě namítá procesní pochybení žalovaného, který 1. nezjistil skutečný stav věci potřebný pro rozhodnutí, 2. nerespektoval čest a důstojnost žalobce, mj. v kontextu zásady presumpce neviny, 3. v rozporu se zásadou legitimního očekávání dospěl ve vztahu k žalobci na základě totožných podkladů k naprosto odlišným skutkovým závěrům než orgány činné v trestním řízení (dále jen „**OČTŘ**“) v právně odlišné, ale skutkově zcela totožné věci.
9. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí žalovaného způsobenou tím, že žalovaný nesprávně aplikoval rozhodnou právní úpravu (§ 14 zákona č. 412/2005 Sb.). V odůvodnění zcela chybí popis jakéhokoli jednání, které by bylo možné podřadit § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., tedy pod jakoukoliv formu činnosti proti zájmům České republiky, tím méně závažnou, či dokonce opakovanou, z níž žalovaný dovozoval existenci bezpečnostního rizika. Veškerá skutková zjištění popisovaná ve správních rozhodnutích souvisí se zjištěními učiněnými v průběhu domovní prohlídky, která proběhla v bydlíšti žalobce dne 31. 10. 2013. Nahodilý a sporný výskyt potenciálně utajovaných informací u žalobce, který v rozhodném období disponoval osvědčením pro příslušný stupeň utajení a byl zaměstnán u možného původce těchto informací ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 412/2005 Sb., nesvědčí o jakémkoliv bezpečnostním riziku dle § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., ale maximálně o možném bezpečnostním riziku dle § 14 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., které však v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí nebylo žalovaným vyhodnoceno způsobem stanoveným v § 14 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb. Pokud by žalovaný takové hodnocení provedl, musel by dospět k závěru, že naplnění skutkové podstaty bezpečnostního rizika dle § 14 odst. 3 písm. h) zákona dáno není. Obě správní rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelná a postrádají základní náležitosti předvídané v § 122 zákona č. 412/2005 Sb.
10. Žalovaný se dle žalobce snažil vytvořit zdání o dlouholeté a soustavné bezpečnostní nespolehlivosti žalobce s odkazem na předchozí bezpečnostní řízení vedené se žalobcem i popisem trestních řízení týkajících se jeho osoby. Obě rozhodnutí o odnětí osvědčení žalobci z roku 2013 však byla zrušena, a to nejprve ředitelem žalovaného a následně Nejvyšším

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správním soudem (dále též jen „NSS“), rozsudkem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 214/2016-62. NSS konstatoval, že žalovaný neshromáždil jakékoliv podklady, které by na straně žalobce dosvědčovaly existenci bezpečnostního rizika, jež by odůvodňovalo odnětí osvědčení.

11. Žalovaný v nynějším rozhodnutí nereflektoval závěry Nejvyššího správního soudu týkající se otázky zjišťování a následného dokazování skutkového děje vyvolávajícího vznik bezpečnostního rizika, a zejména pak řádného odůvodnění subsumpce zjištěného skutkového stavu pod právní kvalifikaci předvídanou v ustanovení § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., neboť se v rámci odůvodnění svých rozhodnutí odpovídajícím způsobem nevypořádal s vymezením a aplikací neurčitěho právního pojmu závažná činnost proti zájmům ČR z pohledu jím „zjištěného“ skutkového stavu. Napadené rozhodnutí tak zatížil stejnými vadami jako v roce 2013.
12. Žalobce poukazuje, že zahájení trestního řízení samo o sobě existenci bezpečnostního rizika nezakládá, což konstatoval i NSS ve zrušujícím rozsudku. Tím méně ji pak může zakládat trestní řízení, které ve vztahu k žalobci skončilo v jednom případě pravomocným zproštěním dle § 226 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a v druhém případě pak pravomocným zrušením rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, přičemž v obou případech byla důvodem skutečnost, že v rámci trestního řízení absentovaly jakékoliv důkazy svědčící o tom, že se příslušný skutek stal.
13. Žalobce upozorňuje, že OČTŘ se zabývaly stejnými podklady jako žalovaný v bezpečnostním řízení, přičemž opakovaně dospěly k závěru, že ze strany žalobce nejen nedošlo k jakémukoliv ohrožení utajované informace, ale rovněž k tomu, že v rámci trestního spisu není obsažen jakýkoliv důkaz o tom, zda, jak a kdy se žalobce s informacemi uloženými na předmětném datovém nosiči seznámil. Jedním z důvodů zproštění obžaloby byla navíc skutečnost, že u datových nosičů nebyla zachována autenticita a integrita. Žalovaný tedy v rozporu se zásadou legitimního očekávání dospěl ve zcela totožné věci a na základě totožných podkladů ke zcela opačnému závěru než OČTŘ, aniž by tento rozpor jakýmkoliv způsobem vysvětlil.
14. Odlišné skutkové závěry přitom dle žalobce nemohou být dány toliko rozdílným charakterem trestního a bezpečnostního řízení, neboť důkazní standard je v rámci obou těchto řízení shodný. Orgány musí postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí a řízení jsou svázána se zásadou materiální pravdy. Jediným rozdílem je pak dle žalobce právní kvalifikace, při níž OČTŘ musí postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* vycházející z presumpce neviny. Tu žalovaný svým rozhodnutím s ohledem na výše uvedené porušil.
15. Žalobce rekapituluje, že od srpna 1995 do března 2012 byl ve služebním poměru u BIS, následně ve služebním poměru u Policie ČR. V období od března 2012 do srpna 2016 byl držitelem osvědčení pro stupeň utajení Tajné. Zároveň byl a je osobou bezúhonnou dle § 8 zákona č. 412/2005 Sb., nebylo proti němu nikdy vedeno řízení o přestupku dle § 148 zákona č. 412/2005 Sb., ani kárné či obdobné řízení z důvodu porušení předpisů upravujících nakládání s utajovanými informacemi. V rámci služebního poměru u PČR dosahuje žalobce opakovaně velmi dobrých výsledků.
16. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že i pokud by se v jeho bydlišti v době domovní prohlídky dne 31. 10. 2013 skutečně vyskytovaly utajované informace stupně utajení Tajné nebo nižší, byl by k nakládání s nimi na základě platného osvědčení oprávněn. Pokud by se jednalo o informace, jejichž původcem byla BIS po ukončení služebního poměru žalobce u BIS, pak žalobce byl oprávněn s takovýmito informacemi nakládat v rámci spolupráce mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

BIS a Policií ČR jako bezpečnostními sbory ve smyslu § 14 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (k uvedenému žalobce odkazuje na odůvodnění usnesení Vrchního státního zastupitelství č. j. VZV 2/2017-44 ze dne 14.5.2018). Pokud by se jednalo o informace neutajované, byl s nimi žalobce oprávněn nakládat na základě svého postavení fyzické osoby vykonávající službu u obou uvedených bezpečnostních sborů ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

17. Žalobce má s ohledem na výše uvedené za to, že závěry žalovaného o existenci bezpečnostního rizika na jeho straně jsou nejen důkazně nepodložené a neodůvodněné, v důsledku čehož jsou obě napadená rozhodnutí nezákonná pro nepřezkoumatelnost a absenci zákonných náležitostí dle § 122 zákona č. 412/2005 Sb., ale navíc právně zcela neudržitelné a v rozporu jak se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v zákoně, tak rovněž právní úpravy upravující služební poměr a činnost příslušníků bezpečnostních sborů.
18. Žalovaný v důsledku vydání napadených rozhodnutí porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces, neboť mu odepřel právo domáhat se stanoveným způsobem svých práv u příslušného orgánu veřejné moci ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
19. Žalobce navrhuje zrušení obou rozhodnutí žalovaného, případně pouze rozhodnutí o rozkladu.

III. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. K žalobním námitkám uvádí, že některé z nich žalobce uplatnil již v podaném rozkladu a ve vztahu k nim odkazuje na jejich vypořádání obsažené v napadeném rozhodnutí.
21. Žalovaný nesouhlasí s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, k čemuž shrnul podklady, ze kterých vycházel při posouzení věci. Konstatoval, že ze skutkových zjištění vyplývajících z podkladových písemností je zřejmé, že žalobce přechovával v místě svého bydliště (tedy mimo zabezpečenou oblast) v rozporu s § 24 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb. utajované informace označené stupněm utajení Důvěrné. V obou správních rozhodnutích žalovaný také uvedl, že shledané rizikové chování žalobce potvrzují a zásadně doplňují informace obsažené v podkladových materiálech utajovaného charakteru (a to zejména písemnosti založené pod položkou č. 4 v utajované části bezpečnostního svazku žalobce).
22. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí taktéž vyložil neurčitý právní pojem činnost proti zájmům České republiky, když uvedl, že se jedná o takovou činnost, která je svou povahou a svými nepříznivými důsledky společensky škodlivá, přičemž zahrnuje jistou soustavnost a trvalejší charakter. Žalovaný nesouhlasí s argumentací žalobce, že se mohlo jednat nanejvýš o bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb. Jednáním žalobce z pohledu dané skutkové podstaty se žalovaný zabýval, k čemuž odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí.
23. Žalovaný nepovažuje napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Při vydání rozhodnutí vycházel též z utajovaných informací, mohl je tedy odůvodnit jen v omezeném rozsahu (§ 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb.). K tomu však žalovaný odkazuje na judikaturu NSS týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí soudem na základě všech podkladů, které byly ve správním řízení k dispozici.
24. Žalovaný dále uvádí, že nezpochybňoval výsledky trestních řízení. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 2 písm. a) zákona neshledal ve skutcích, které nebyly v rámci trestního řízení prokázány, *nýbrž v jednání žalobce, které má přímý dopad do oblasti utajovaných informací a které je ve svém důsledku způsobitelné ohrozit,*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

resp. narušit činnost BIS při plnění úkolů, které jsou jí stanoveny zákonem, tak i ohrozit zdraví, potažmo život osob, s tím, že uvedený závěr je doložen jednak neutajovanými podklady, které jsou v napadených rozhodnutích podrobně specifikovány, jednak utajovanými písemnostmi – zde žalovaný odkazuje zejména na „vyhodnocení bezpečnostního řízení“, kde jsou úvahy žalovaného detailně popsány. Žalovaný ovšem zdůrazňuje rozdíl mezi trestním a bezpečnostním řízením, a to s poukazem na judikaturu správních soudů (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 14/2006-81). Bezpečnostní řízení je – na rozdíl od řízení trestního, kde se rozhoduje o vině a trestu, a kde je tudíž třeba zjistit a prokázat trestní jednání „nade vší pochybnost“ (dle zásady „v pochybnostech ve prospěch“) – ovládáno zásadou „v pochybnostech v neprospěch“ (a v tomto smyslu se provádí též dokazování). Tato zásada je akceptována konstantní judikaturou, dle níž právní úprava dle zákona č. 412/2005 Sb. je z důvodu ochrany bezpečnostních zájmů České republiky založena na principu vyloučení jakýchkoliv pochybností o bezpečnostní spolehlivosti té které fyzické osoby a bezpečnostní riziko vychází z konstrukce možnosti, resp. významné pravděpodobnosti, hrozícího nebezpečí, nikoli z toho, že se tak již stalo (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006-74, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101 či ze dne 29. 11. 2018 č. j. 4 As 253/2018-42). Cílem bezpečnostního řízení, resp. zákona č. 412/2005 Sb. je prevence ohrožení utajovaných informací. V bezpečnostním řízení se nerozhoduje o základních právech žadatelů, nýbrž o přiznání mimořádného oprávnění, neboť přístup k utajovaným informacím stát umožňuje s ohledem na své bezpečnostní zájmy pouze omezenému okruhu osob, u nichž vyžaduje splnění zákonem stanovených podmínek vzhledem k důležitosti ochrany utajovaných informací.

25. K argumentaci žalobce, že pokud by se v jeho bydlišti ke dni 31. 10. 2013 vyskytovaly utajované informace, byl k jejich nakládání oprávněn na základě platného osvědčení, žalovaný uvádí, že je třeba odlišit nakládání s utajovanými písemnostmi a ukládání utajovaných písemností, a to podle konkrétních podmínek stanovených zákonem. V daném případě žalobce porušil § 24 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb., dle něhož se *„utajovaná informace ukládá v zabezpečené oblasti příslušné kategorie nebo vyšší a v ní popřípadě v trezoru, uzamykatelné skříni nebo jiné schránce za podmínek stanovených prováděcím právním předpisem“*. O takové zabezpečení se v místě bydliště žalobce rozhodně nejednalo.

IV. Replika žalobce

26. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval v replice, v níž konstatoval, že těžištěm odůvodnění napadených rozhodnutí jsou domnělá zjištění související s trestním řízením, zatímco ve vyjádření k žalobě žalovaný nově argumentuje informacemi, které mají být obsaženy v pokladových materiálech utajovaného charakteru a z nichž má vyplývat blíže neurčené jednání žalobce, které má být způsobilé ohrozit či narušit činnost samotné BIS a rovněž ohrozit zdraví, potažmo život fyzických osob. Všechny relevantní skutečnosti a s nimi související úvahy žalovaného však měly být dle žalobce v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**správní řád**“), uvedeny v odůvodnění napadených rozhodnutí.
27. Tento argumentační odklon žalovaného a snaha korigovat odůvodnění napadených rozhodnutí podtrhuje jejich nepřezkoumatelnost a nezákonnost a také vady řízení, v nichž byla vydána.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, jakož i v rozsahu vyplývajícím z ustálené rozhodovací praxe správních soudů k problematice soudního přezkumu rozhodnutí vydaného v bezpečnostním řízení (k tomu viz níže) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

29. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce s takovým postupem souhlasil implicitně, žalovaný pak výslovně. Potřebu nařídit jednání neshledal ani sám soud, neboť při posouzení věci vycházel pouze z obsahu správního spisu, kterým se dle ustálené judikatury nedokazuje. Veškeré písemnosti, které žalobce v žalobě označoval jako důkaz, jsou součástí správního spisu (jeho neutajované části).
30. Podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb. *osvědčení fyzické osoby Úřad vydá fyzické osobě, která je bezpečnostně spolehlivá.*
31. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. *podmínku bezpečnostní spolehlivosti splňuje fyzická osoba, u níž není zjištěno bezpečnostní riziko.*
32. Podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. *bezpečnostním rizikem je závažná nebo opakovaná činnost proti zájmům České republiky.*
33. Podle § 2 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb. *pro účely tohoto zákona se rozumí zájmem České republiky zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob.*
34. Podle § 14 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb. *za bezpečnostní riziko lze též považovat porušení povinnosti při ochraně utajovaných informací. Podle § 14 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb. při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4.*
35. Podle § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb. *v odůvodnění se uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.*
36. Žalobce žalovanému vytýká nedostatečné zjištění skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí a tvrdí, že skutkový stav, tak jak je popsán, bezpečnostní riziko na jeho straně nezakládá. Žalovaný vychází z provedené domovní prohlídky u žalobce dne 31. 10. 2013, tyto okolnosti však hodnotily OČTR a žalobce byl v jednom trestním řízení zproštěn viny a druhém případě bylo trestní stíhání zrušeno. Žalobce také ve vztahu k provedené domovní prohlídce tvrdí, že s utajovanými informacemi měl ze své pozice oprávnění nakládat.
37. Ve vztahu k této skupině námitek městský soud předesílá, že ačkoliv žalobce v žalobě redukuje žalovaným zjištěný skutkový stav na skutečnost, že u žalobce byly při domovní prohlídce nalezeny fotografie utajovaných dokumentů, žalovaný jak v prvostupňovém, tak v napadeném rozhodnutí na několika místech odůvodnění konstatoval, že bezpečnostní riziko žalobce spatřuje nejen v žalobcem akcentovaném nálezu fotek na přenosném disku, ale zdůraznil též velké množství dalších písemností neutajovaného ovšem interního charakteru, které byly u žalobce nalezeny. Zejména pak dále poukázal na skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v utajované části bezpečnostního svazku, které bezpečnostní riziko u žalobce dokládají. Tyto části odůvodnění žalobce zcela opomíjí. Vzhledem k uvedenému městský soud nepřisvědčil námitce žalobce uvedené v replice k vyjádření žalovaného, že ten nyní v soudním řízení posouvá svoji argumentaci oproti napadeným rozhodnutím. Část odůvodnění týkající se skutečností obsažených v utajované části správního spisu obsahují obě rozhodnutí žalovaného a argumentace žalovaného je v tomto směru konzistentní.

38. Soud si je vědom omezené možnosti žalobce bránit se proti informacím, které se nachází v utajované části bezpečnostního svazku, do níž nemá přístup. V souladu s ustálenou judikatorní praxí ovšem v této části soudního přezkumu nahrazuje aktivitu žalobce a přezkoumává rozhodnutí žalovaného ze všech hledisek, která z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí i bez konkrétně uplatněných žalobních námitek (rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, č. 1951/2009 Sb. NSS). Tímto způsobem je zajištěno vyloučení libovůle u zpravodajských služeb či u žalovaného, který z jejich informací vyšel, za současného zachování utajení té části informací, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s kvalifikovaným veřejným zájmem (viz rozsudek NSS č. j. 9 As 29/2009-84, či rozsudek ze dne 25. 11. 2011 č. j. 7 As 31/2011-101).
39. Soud se dne 12. 12. 2024 s kompletním utajovaným svazkem seznámil a hodnotil, zda skutečně obsahuje podklady, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí a Vyhodnocení bezpečnostního řízení odkazuje, a taktéž, zda uvedené podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěry, které z nich žalovaný učinil. Platí, že má-li být utajovaná informace způsobilým podkladem rozhodnutí, je nezbytné, aby byla dostatečně konkrétní, a zároveň musí být patrné, jakým způsobem byla získána a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá (rozsudek ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-78, č. 2825/2013 Sb. NSS). Zprávy zpravodajských služeb nemohou být „*pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS).
40. Soud dospěl k závěru, že informace obsažené v utajované části bezpečnostního svazku žalobce výše uvedené požadavky naplňují. I soud je však při přezkumu rozhodnutí založeného na utajovaných skutečnostech povinen respektovat zájem na jejich ochraně (§ 133 zákona č. 412/2005 Sb.) a popsat zjištěné skutečnosti v odůvodnění svého rozhodnutí jen tak, aby tento zájem nepopřel. Nelze po něm tedy požadovat konkrétní hodnocení (rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2018, č. j. 9 As 134/2017-42), na druhou stranu však z jeho rozhodnutí musí být patrné, že se zabýval důvody, pro které bylo stěžovateli odňato či mu nebylo vydáno osvědčení (viz již citovaný rozsudek č. j. 7 As 117/2012-78).
41. Městský soud s ohledem na výše uvedené limity odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu k informacím plynoucím z utajované části bezpečnostního svazku žalobce na tomto místě pouze uvádí, že žalovaným hodnocené skutečnosti, které z utajované části správního spisu vyplývají, se taktéž odvíjí od velkého množství materiálů různorodého charakteru nalezeného u žalobce při provedené domovní prohlídce. Ve vztahu k obsahu některých z těchto materiálů vedl žalobce se žalovaným polemiku v rozkladovém řízení, tvrdil, že se jedná toliko o pomůcky k přednáškám či 30 let staré výukové materiály, žalovaný však na tyto námitky reagoval a konstatoval, že se nejednalo pouze o takové dokumenty, ale rovněž o dokumenty z jejichž názvu je patrné, že souvisely přímo s plněním služebních úkolů účastníka řízení, a z nichž tak bylo možné usuzovat mimo jiné na konkrétní zájem zpravodajské služby. Městský soud v utajované části správního spisu v materiálech

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

založených pod pořadovým č. 4 v souladu s výše uvedenými principy soudního přezkumu v nynější věci ověřil, že tomu tak skutečně je. Ze založených podkladů je zřejmá povaha, resp. obsah písemností či materiálů v elektronické podobě na datových úložištích, které byly u žalobce při domovní prohlídce nalezeny. Soud proto neshledal, že by skutkové závěry žalovaného nebyly podklady založenými v utajované části správního spisu podloženy. K jejich právnímu hodnocení a relevanci k naplnění skutkové podstaty bezpečnostního rizika viz níže.

42. Ve vztahu k okruhu námitek týkajících se odlišného hodnocení zjištěného skutkového stavu žalovaným a OČTŘ městský soud v souladu s žalovaným odkazuje na skutečnost, že pro zjištění bezpečnostního rizika není zapotřebí, aby byl žalobce uznán vinným v trestním řízení. Bezpečnostní řízení je postaveno na principech odlišných od řízení trestního. Žalobce nemá pravdu, pokud uvádí, že jediným rozdílem je aplikace zásady presumpce neviny a v pochybnostech ve prospěch. Lze s ním souhlasit potud, že i v bezpečnostním řízení musí být skutkový stav zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy přesně a úplně, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí ve věci (viz § 89 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb.). Rozdíl tkví ovšem zejména v důkazním standardu, který je v daných řízeních aplikován, tedy v míře jistoty potřebné pro vyhodnocení zjištěného skutkového stavu určitým způsobem. Zatímco v trestním řízení je nutno prokázat vinu obžalovaného bez důvodných pochybností, v řízení bezpečnostním postačuje přiměřená míra pravděpodobnosti (tj. že se jedná o nejpravděpodobnější variantu skutkového děje) verze událostí předestřené žalovaným, z níž žalovaný dovozuje bezpečnostní riziko bránící vydání žadatelem požadovaného osvědčení (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 8 As 38/2018-114, či ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 As 253/2018-42). Tato skutečnost se odvíjí od charakteru řízení samotného, kdy je posuzováno riziko. Pojem „riziko“ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody či ohrožení. Pojem bezpečnostního rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik (viz rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006-74, či ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-94).
43. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný byl oprávněn hodnotit totožné skutkové okolnosti (například nálezy fotografií s obsahem utajovaného charakteru) nezávisle na OČTŘ, a to právě z toho důvodu, že předmětem bezpečnostního řízení nebyla otázka naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu a viny žalobce, ale zhodnocení, zda může být jednání žalobce bezpečnostním rizikem. Pokud OČTŘ nedokázaly objasnit detaily skutkového děje, které ovšem byly pro posouzení věci z trestního hlediska podstatné (například zda a kdy se žalobce s materiály nalezenými na externím disku seznámil, kdo mu je poskytl atd.), neznamená to, že žalovaný nemohl optikou výše uvedeného s ohledem na nejpravděpodobnější variantu skutkového děje, kdy u žalobce bylo při domovní prohlídce zajištěno velké množství materiálů v listinné i digitální podobě, mezi nimiž byly i informace utajovaného charakteru, učinit závěr o relevanci takových skutečností pro vyhodnocení bezpečnostního rizika k žalobcově osobě. Není tak důvodná žalobcová námitka stran odlišného hodnocení totožného skutkového stavu a porušení jeho legitimního očekávání ze strany žalovaného, stejně tak jako nerespektování cti a důstojnosti žalobce v kontextu zásady presumpce neviny.
44. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí několikrát zdůraznil, že relevanci z pohledu bezpečnostního rizika neshledal ve skutečích, které nebyly v rámci trestních řízení prokázány, nýbrž v jednání účastníka řízení, které má přímý dopad do oblasti ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

utajovaných informací a které je ve svém důsledku způsobilé ohrozit, resp. narušit, činnost Bezpečnostní informační služby při plnění úkolů stanovených jí zákonem, tak i ohrozit zdraví, potažmo život osob. Tomu odpovídá také popis skutkových okolností, kdy žalovaný mimo specifikovaných fotografií zachycujících utajované dokumenty akcentoval také velké množství dalších listin interního charakteru a taktéž utajovanou část bezpečnostního svazku a vyhodnocení těchto podkladů v písemnosti evidované pod položkou č. 5 této části spisu.

45. K námitce žalobce, že s informacemi, které se nacházely na hard disku, měl v době, kdy u něj byly nalezeny, oprávnění nakládat, lze poukázat na správné vyjádření žalovaného, že i pokud by tomu tak bylo, zcela jistě nebyly naplněny podmínky pro jejich uložení v souladu se zákonem. Zejména však, jak již soud výše vyložil, bezpečnostní riziko nebylo u žalobce shledáno pouze s odkazem na nález dokumentů utajovaného charakteru při domovní prohlídce. Závěr byl učiněn na základě mnohem komplexnějšího skutkového stavu, který je detailně popsán ve vyhodnocení bezpečnostního řízení (položka č. 5 utajované části bezpečnostního svazku) a u nějž soud ověřil, že má podklad v dalších dokumentech obsažených v utajované části spisu, jak již uvedl výše.
46. Městský soud proto uzavírá, že skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci byl žalovaným zjištěn dostatečně a v tomto směru neshledal v jeho postupu žádné z žalobcem namítaných pochybení, ani pochybení jiné, které by vyšlo najevo při přezkumu utajované části správního spisu soudem nad rámec žalobních námitek.
47. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že veškeré podklady a úvahy žalovaného by měly být zachyceny v odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Na bezpečnostní řízení podle § 89 a násl. zákona č. 412/2005 Sb. právní úprava správního řádu nedopadá. Jeho použití je jednak výslovně vyloučeno v § 159 zákona č. 412/2005 Sb., jednak § 122 odst. 3 téhož zákona stanoví pro odůvodnění rozhodnutí v bezpečnostním řízení pravidla speciální. Z posledně zmíněného ustanovení plyne, že jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede žalovaný v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Žalovaný v tomto duchu odkázal na podklady uvedené zejména pod položkou č. 4 bezpečnostního svazku. Vyhodnocení všech podkladů pro rozhodnutí, včetně těch založených v utajované části bezpečnostního svazku (§ 124 zákona č. 412/2005 Sb.), pak provedl v dokumentu nazvaném Vyhodnocení bezpečnostního řízení, který je založený pod pořadovým č. 5 v utajované části bezpečnostního svazku žalobce.
48. Žalobce žalovanému dále vytýká, že nedostatečně vyložil neurčitý právní pojem „závažná činnost proti zájmům republiky“.
49. Ani s touto námitkou se městský soud neztotožnil. Již v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný konstatoval, že pojem činnost proti zájmům České republiky představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad není dle rozhodnutí NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 8 As 38/2018-114, povinen provádět, neboť se jedná o pojem jasně seznatelný, jenž při aplikaci, s ohledem na jeho zákonnou definici uvedenou v § 2 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb., nečiní větší potíže.
50. V obecné rovině lze uvést, že v zásadě je nutné, aby správní orgány při aplikaci zákonného ustanovení, které pracuje s neurčitým právním pojmem, uvedly, v čemž spatřují obsah tohoto pojmu, právě proto, aby bylo možné odůvodnit úvahu, že skutkový stav zjištěný v dané věci pod něj spadá. NSS v žalovaném citovaném rozsudku č. j. 8 As 38/2018-114 nicméně poukázal na skutečnost, že samotný pojem „zájem České republiky“ má v zákoně č. 412/2005 Sb. vlastní legální definici [§ 2 písm. b)] a jedná se o pojem jasně seznatelný, který

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

při aplikaci nečiní větší potíže a v takovém případě jeho výklad nutný není. Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k rozsudku č. j. 3 As 214/2016-62, týkajícím se žalobce, na nějž v tehdejší věci stěžovatel poukazoval, a vysvětlil, že v daném případě se jednalo o posouzení otázky naplnění skutkové podstaty bezpečnostního rizika ve smyslu § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., tedy závažná nebo opakovaná činnost proti zájmům České republiky, kdy bylo nutno vymezit, jaká činnost je činností závažnou (oproti skutkové podstatě uvedené v § 14 odst. 3 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., v níž se hovoří pouze o činnosti proti zájmu ČR).

51. V nynější věci žalovaný uvedenou zákonnou definici rozvedl, resp. doplnil, že za činnost naplňující vymezení bezpečnostního rizika v § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. považuje takovou činnost, jež je povahou svého jednání a jeho nepříznivým dopadem a důsledky významně společensky škodlivá a jež zahrnuje jistou soustavnost a trvalejší charakter závadového jednání, přičemž se nemusí nutně jednat o trestnou činnost. Dodal, že při konstatování bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona vychází z konkrétní situace, povahy jednání osoby, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost, míry zavinění, důsledků pro Českou republiku, případně i pro třetí osoby, resp. způsobené újmy či možnosti jejího způsobení. Je tedy zjevné, že závažnost činnosti proti zájmům ČR žalovaný spatřoval ve významném společenském dopadu takové činnosti, soustavnosti či trvalejším charakteru.
52. Co se týče podřazení zjištěného skutkového stavu pod takové vymezení, také zde je komplexnost a detailnost odůvodnění ovlivněna nemožností žalovaného uvést v rozhodnutí veškeré úvahy, neboť ty vychází z některých skutkových okolností utajovaného charakteru. Komplexní vyhodnocení všech v bezpečnostním řízení zjištěných skutečností žalovaný provedl v opakovaně připomínaném dokumentu Vyhodnocení bezpečnostního řízení, jež je součástí utajované části bezpečnostního svazku. V napadeném rozhodnutí pak konstatoval, že jednání žalobce má přímý dopad do oblasti ochrany utajovaných informací, jež je ve svém důsledku způsobilé jednak ohrozit, resp. narušit činnost BIS při plnění jí zákonem stanovených úkolů, tak i ohrozit zdraví, potažmo život osob, a považoval proto skutkovou podstatu § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. za naplněnou.
53. S takovým hodnocením se ztotožňuje i městský soud. Vyloučení ohrožení či narušení činnosti BIS zcela jistě spadá pod zájem České republiky, kterým je podle § 2 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb. mimo jiné *zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti či ochranu života a zdraví fyzických osob*. Je zjevné, že činnost, při níž například mohou být ohroženy vyzrazením metody fungování bezpečnostní služby či identita konkrétních osob s bezpečnostní službou spolupracujících takovou hrozbu bezpochyby naplňuje.
54. Ve vztahu ke skutkovým okolnostem plynoucím z neutajované části správního spisu (tedy zejména uchovávání utajovaných informací, jež byly součástí interní periodické informace, vytvořené a distribuované v rámci Bezpečnostní a informační služby), má městský soud za to, že zjištění témat, kterými se zpravodajská služba zabývá, což může být důsledkem nedostatečného zabezpečení utajovaných informací ze strany žalobce, nepovolanými osobami, není v zájmu ČR. Stejně tak ve vztahu k informacím neutajované, přesto interní, povahy, je možné učinit závěr, že jejich držení v rukou nepovolaných osob může dát indicie o způsobu práce zpravodajské služby či dalších detailech jejího fungování, a to zejména za situace, kdy žalobce disponoval na jednom místě velkým množstvím takových materiálů. Tato skutečnost plyne jak z neutajované části správního spisu, a žalovaný na ni v obou rozhodnutích výslovně upozorňoval, tak z utajované části správního spisu, resp. bezpečnostního svazku žalobce. Ta ve vztahu k některým z těchto písemností, ale i řadě

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dalších podkladů zajištěných na více paměťových nosičích v rámci domovní prohlídky realizované u žalobce, obsahuje zcela konkrétní závažné informace stran jejich obsahu a také potenciálu jejich využití neoprávněnou osobou. Soud všechny tyto podklady v souladu s ustálenou judikaturou detailně prostudoval, vyhodnotil věrohodnost a přesvědčivost zpravodajských informací a posoudil relevanci učiněných poznatků ve vztahu k bezpečnostnímu řízení, tedy uvažil, zda jsou žalovaným správně vykládány a zda ve skutečnosti nemají jiný význam, než jaký se na první pohled jeví.

55. To ovšem neshledal. Zcela se se závěry vyslovenými v tomto směru v napadeném rozhodnutí a nemá sebemenších pochybností o tom, že z důvodů, jež není ve světle shora popsáných východisek oprávněn nad rámec takto obecně formulovaného závěru v odůvodnění svého rozhodnutí blíže rozvést, skutkové poznatky žalovaného odůvodňují závěr o závažné činnosti žalobce proti zájmům ČR, tedy naplnění podmínky bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. Z utajované části bezpečnostního svazku plynou informace, které ukazují na limity schopnosti či ochoty žalobce obezřetně nakládat s informacemi, které mohou být v rukou nepovoláných osob škodlivými z hlediska postupů a fungování zpravodajské služby.
56. Učinil-li žalovaný závěr o tom, že žalobcovo jednání naplňuje znaky bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., bylo zcela nadbytečné zabývat se naplněním skutkové podstaty bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. h) ve spojení s § 14 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb. Přesto se žalovaný již v prvostupňovém rozhodnutí v krátkosti vyjádřil i k tomu, proč považuje žalobcovo jednání za závažnější a překračující znaky bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb.
57. Městský soud tedy s ohledem na výše uvedené neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatečné vymezení neurčitého právního pojmu a nedostatečně provedené subsumce skutkového stavu pod něj.
58. Stejně tak není vzhledem k výše uvedeným závěrům městského soudu relevantní ani výtku žalobce, že žalovaný zatížil svoje rozhodnutí stejnými vadami, pro které jeho rozhodnutí ze dne 23. 7. 2014, č. j. 168/2014-NBÚ/07-OP, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 3 As 214/2016-62. NSS tehdy v dané věci vytýkal žalovanému (i městskému soudu), že neurčitý právní pojem je třeba alespoň rámcově vymezit, aby bylo zřetelné, jaké typy jednání lze pod pojem „závažná činnost proti zájmům České republiky“ podřadit, a bylo tak i patrné, na jaké otázky se má zaměřit dokazování, což se v dané věci nestalo. Jak ovšem plyne z výše uvedeného, v nynějším řízení žalovaný své povinnosti dostál, za prvé odkázal na zákonnou definici zájmů ČR a taktéž rozvedl, jaká činnost může pod uvedené ustanovení spadat.
59. Stejně tak v podřazení žalovaným zjištěného skutkového stavu pod aplikovanou právní normu neshledal městský soud v nynější věci vady, jak uvedl výše. V předchozím řízení týkajícím se zrušení platnosti osvědčení žalobce pro stupeň Tajné NSS žalovanému vytkl, že skutková podstata, z níž vycházel, neměla oporu ve spisu, neboť jeho závěry byly postaveny pouze na výpovědi utajovaného svědka, o němž nebylo nic známo, přičemž odlišné varianty skutkového děje uváděné žalobcem nebylo možno považovat za nerealistické, nepravděpodobné či účelově konstruované. Žalovaný přitom nezajistil podklady týkající se žalobcových tvrzení, a pravděpodobnost jím uváděných variant tak nebylo možno ověřit. K právě řečenému městský soud uvádí, že kromě toho, že v tehdejší řízení byl posuzován zcela odlišný skutkový stav od nynějšího případu (v dané věci se jednalo o podezření, že žalobce měl na datovém nosiči zpřístupnit neoprávněné osobě nahrávky osobností z veřejného života, manipulovat s nimi v prostředí společnosti ABL a identifikovat původce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

těchto záznamů), je zejména třeba zopakovat, že v nynější věci městský soud nemá pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, který vyplývá jak z neutajované, stejně podstatně však také z utajované části bezpečnostního svazku, a taktéž ani o správnosti žalovaným učiněné subsumpce tohoto skutkového stavu pod skutkovou podstatu bezpečnostního rizika ve smyslu § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb.

VI. Závěr a náklady řízení

60. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou, a v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce v řízení neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2024

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.